

ÖNVIZSGÁLAT

Sokáig meddő kíváncsiság
űzött. Azután ófelnémet
mintára kitettem a fenyőfa
tövébe a hintaszéket
és a berakásos asztalkát
süteménnyel, gyümölcssteával.
Az évszak színeihez illő pléddel
utalok a női elemre a csendéletben,
a zöld jelzésen haladók pedig
mutogatnak, és megállnak.
Lefényképeznek a telefonjukkal,
és néhány kép majd felkerül
az internetre, én meg felkutatom,
és letöltöm. Kinyomtatom,
és az íróasztal fölé hajolva
nagyítóval megvizsgálom őket.
Az érdekel, hogy a feszes övvel
hangsúlyozott pózban sikerül-e
távlatokat csempészni a műfaj által
behatárolt látvány centrumába.
Hogy házikabátom a szobainas
vasalt holmijával összevetve
mennyire hat korhű jelmeznek
a drótfonaton túlról.

Czilczer Olga

INKÁBB

Szorult helyzetből kell menekülnöm. Valahogy kijutnom. A kapu zárva. A zöldre festett rácskerítés a kései sugarak fényében balról vonul át alakomon. Kukába a fogyókúra kapszulákkal! A rácsban egy hatodrészem. Osztódásomban magam sokszorozom. A tükör nap is szeltekben a lábam előtt. A molett körvonalakat a szilfid fényképbeli mása váltja fel. Ez én lennék? Az érettségi tablón, a diplomaosztás napján? Az elmozduló zöld amatőr csoportképén? A hátsó sorban a fiúk karéjában állok. Mellettem jobbról a vaskapu (zárva). Átjutnom most már gyerekjáték.

J szólít, kezét nyújtja. Segítségére ugyan nincs szükségem (hogy mondjam ezt meg neki?), de udvariassága kellemesen érint. Ő maga persze sehol, hacsaknem a túloldal vak háttérében.

Őszre hirtelen fordul. Hívősödik. Elkelne valami kabátféle. Tükröm, tükröm, már a fénykép is cafatokban. Az égből konfetti hull, lánykorom fehér-fekete kontúrjai.

Neki kell rugaszkodnom. Először, másodszer... Nyakamon az éjszaka. Kihalt utcák. Sehol egy árva lélek.

Emlékezet, eredj, én inkább maradok.

KÖZNAPI TÖRTÉNET

Amikor szemközti falam elkezdett hullámozni, valahogy megéreztem, ezúttal nem a vihar közeleg. Másról van szó, bizony másról. De hát mi lehet még? (Valaki hal. Hall? Vala ki?) Hogy mi? A kérdésre nagymama kőrisfa szekrényének kisebb reccsenése volt a válasz. Az éles ritmust a hármas szekrény szinkópája követte: szin-koó-pa.

Valamit meghallhatott az egyetlen füllé változott elhullámozó. A reccsenéseket készpénznek vehette. Tőlem származó kinyilvánításnak. Kimondtam volna egy s mást? Valami hétszer hét évtizedre titkosított kimondhatatlant?

A hullámok vizén az óriáskagyló úsztában a titkossal kereskedett, emlékeimmel feketén üzletelt. A habokba fulladtakat fillérre próbálta váltani.

J meghalt egy SMS-üzenet apró betűjében. Az egérszürke alapon fehér villogás nem mondja el, ami kettőnkéről tudható. Köznapi történetünk. Én maradtam, ő távozott. Ő maradt, én távoztam.

NEM ÚTITÁRS

A megállóban vártam a hetvenest. Elment a tizenhármas, megjött a nyolcas, velük néhány hirdetőoszlopnak álcázott hárs, több tucat autómárka, rendszámablák sokjegyű számai, az évszakok.

Egy sorstársam, jobban megnézve a szomszédom, a lassú szavú, „ha már így összejöttünk”, beszélgetést kezdeményezett. A kezében engedékeny póráz. Hát a kutyája? De a kérdést ő tette fel. Melyik évben, hónapban születtem? Ő is. És hová? A végállomás előtt egyyel? Ő is. Ugyan mit akarhat a szomszéd, aki holdnyugtával rendesen fel-